

med Spørgsmaalet om Bygning af Undervandsbaade og maaske vilde fremsætte Forslag om Anskaffelse af saadanne Fartøjer. Jeg tør ikke gaa saa vidt, skønt jeg er Medlem af Forsvarskommissionen og ogsaa godt mindes, at jeg i sin Tid har set det ærede Medlem for Løvel i Forsvarskommissionen — det ligger langt tilbage, men dog ikke længere, end at vi kunne huske hinanden endnu —, men jeg tør, som sagt, ikke udtale mig om disse Spørgsmaal, fordi jeg frygter, at vor højtærede Formand da vil skride ind.

De Herrer, som forsvare disse Forslag, raabe stadig paa, at vi skulle have tidsvarende Vaaben, det er det, det gælder om; men vi andre, som ere Modstandere af dem, tro ikke, at det vil nytte det allermindste, selv om vi anskaffe os disse tidsvarende Vaaben. Jeg mener, vort Forsvar vil være lige daarligt og lige godt for det, og jeg bestyrkes i denne Opfattelse ved at se paa de klare og tydelige Udtalelser, som ere fremkomne fra Venstres ledende Mænd. Saaledes udtaler f. Eks. den højtærede Forsvarsminister den 17. Januar 1898, at vi ikke kunne forsvare Neutraliteten, vi maa nøjes med at konstatere den. Det er en klar og forstandig Udtalelse den, og det Standpunkt holder jeg mig til endnu. Det er min Overbevisning, at vi kunne lige saa godt konstatere vor Neutralitet uden Undervandsbaade som med Undervandsbaade, og at det derfor ikke er nødvendigt at anskaffe Undervandsbaade, naar vi dog ikke kunne gøre mere end blot konstatere vor Neutralitet.

Jeg kunde anføre, hvad en meget kendt Venstrepolitiker har sagt om vort Forsvar, som ogsaa bestyrker mig i den Stilling, jeg i Øjeblikket indtager. Det er den højtærede Finansminister, der i sin Tid skrev i sit Blad følgende: „Vort Militærvæsen hviler paa en kolossal Løgn, den Løgn nemlig, at vi kunne forsvare os med Vaaben. Vi ville gøre vort til at lære Folket, at Militærvæsenet er Danmarks Ulykke. De forsikre alle, de, der ruste, at det er for at bevare Freden, men Rustninger, selv for at bevare Freden, ere Fredens værste Fjende“. Saaledes talte Venstres Ordførere, inden de kom til Magten, og det var god og overbevisende Tale, der har virket overbevisende paa mig, og om

de end selv have forladt deres gamle Standpunkter, staar jeg fast paa dem, jeg hæveder dem fremdeles.

Jeg kunde anføre en anden stor Autoritet, naar Tale er om vort Søforsvar, det er vor gamle Marineminister Ravn. Han udtaler i Motiverne til Forslaget om Ordningen af vort Søværn: Vor Flaade er ikke alene ukampdygtig i Krigstid, men den egner sig ikke en Gang til Manøvre i Fredstid. Saa dan en Flaade have vi, siger en Mand, der har været Marineminister i 20 Aar, saaledes er Danmarks Flaade: ukampdygtig i Krigstid og ikke egnet til at manøvrere i Fredstid. En haardere Dom kan der vanskelig fældes over vor Flaade. Hvis vi ville se, hvad vi have ofret paa denne Flaade og ville tage blot de sidste 30 Aar, se vi, at der er anvendt mindst 200 Mill. Kroner paa vor Flaade, og Resultatet er alligevel, at vi have en Flaade, som er ukampdygtig i Krigstid og ikke en Gang kan manøvrere i Fredstid. Jeg synes derfor, at det er paa Tide, at vi holde inde og ikke gaa videre ad de Veje, fordi det viser sig, at de slet ikke føre til noget Maal, at vi langt hellere maa se at slaa ind paa andre Veje, nemlig ad de Veje, som Venstre i gamle Dage anviste gennem den nuværende Forsvarsminister og gennem den nuværende Finansminister. Det var langt bedre, langt fornuftigere Veje at slaa ind paa, og det er dem, jeg vil vandre ad, og derfor foreslaar jeg, at vi nægte de Beløb, der her er Tale om.

Saa siger den ærede Ordfører, at med disse Forslag bevares status quo. Jeg synes, at det dog er den mest urimelige Tale, jeg nogen Sinde har hørt. Disse to Forslag kræve Udgifter af Statskassen til et samlet Beløb af 935,000 Kroner. Naar disse Forslag vedtages, skulle disse Penge ud af Statskassen og dækkes ved de Indtægter, Staten ad forskellige Veje kan faa. Enten det er Penge, der komme ind ved at bortsælge Statens Ejendele eller ved Opkrævning hos Skatteyderne, komme jo akkurat ud paa et og det samme. Disse to Forslag betyde en virkelig Udgift paa 935,000 Kroner for Statskassen. Denne Tale om, at disse Forslag opretholde status quo, er derfor, som sagt, den mærkeligste Tale, jeg nogen Sinde har hørt.